

Mansoor 4 Kefalet

– TülayMaviYıldırım · 05 Haziran 2024

MANSOOR 4- KEFALET

Yüz binlerce ton altın cevherinin rüyasına, Tarçın Ülkesi'nin talibi hiç eksik olmadı,

Kartalların Savaşı'ndaki ölüm kokan askerler kadar, tüccar telef oldu bu topraklar için.

Bu bereketli topraklarda asla açgözlü yağmacılar barınamazdı,

Kimse bu ülkeyi yutulmaya hazır, savunmasız bir av gibi düşünemezdi.

Onlar ölmeden savaşın asla bitmeyeceği, sınırda dizili on bin uzun baltalı asker,

Akıllarını yitirip, kılıçlarını biran önce çekmek için krallarının tek emrini bekliyordu..

Rutubet ve küf kokusu, çocukluğunda günahlarını anlattığı su kanallarını hatırlatıyordu,

Soğğun insanın tenini kestiği bu yerde uyandı, eklemeleri hareket etmiyordu,

Kalp debisi düşüyor, törensel dul cinayetine maruz kalacak bir kadın gibi solunumu yavaşlıyordu..

Özgürlük savaşı artık Mansoor için kayalıklara kurulmuş bir can pazarına dönüşüyordu.

Ecelini yaşayacak bir tohum gibi filize duracağı anların cesaretini topluyordu,

Bütün kalabilmek için hayallerinin en zıddıyla çarpışan ruhu, bu mezarın çevresinde dolanıyordu..

Kader, artık iyi talihi yazıyor ve bir Kuzey Yıldızı gibi bu adamın rotasını belirginleştiriyordu.

Karmaşık bütün sorular gerçeğe doğru çarpıcı bir hızla ilerliyordu..

Acının içinde kıvrılan bedeni, şuan bir pazarlıkta kıran kırana değer kazanıyordu.

Sarayın gücü tartışılmaz kralının karşısında, herkesten çok güvendiği kızı, bir esirin sefil hayatı için aman diliyordu..

Ömrü sürdükçe akla zarar birçok sorunla karşılaşmıştı ama bu hiçbirine benzemiyordu.

Elindeki terazinin iki kefesinde birbirine karşı ezeli rakip olan, akıl ve yürek,

Onu, büyük bir savaşta komutanını kaybetmiş biri gibi hissettiriyor,

Dünyanın en yenilmez savaşçısı olmasının artık bir önemi kalmıyordu.

Çocukluğundan beri acımasız bir erkek gibi yetiştirilen bu kız,

Babasının karşısında onurundan vazgeçecek kadar çabalıyordu..

Büyüleri ters çevirebilecek bu yalvarışı, annesiz büyüyen evladının ilk dileğini, görmezden gelemiyordu.

Nasip bir adamdı nakkaş, adımını attığı ülkedeki, en değerli varlığın kalbini şuan avucunda tutuyordu..

Sonika, Termofil'de tarih yazan üç yüz Hoplit'ten biri gibi rüyası için her şeyini ortaya koyuyordu.

Baskı, itiraf etme zorunluluğu ve akabinde fiziksel ve psikolojik cezalandırma,

Bir timsahın ağzında tuttuğu ava, istikrarla geçirdiği dişlerin dayanılmayacak acısıyla başlayıp,

Kemiklerini parçalayana kadar devam edecek beyin yıkama töreni başlamadan bitmişti.

Minyatür ve oymacılığın ustası bu sanatkâr, ömründe görmediği bir süslemeyle şerefleniyordu..

Tarçın ağaçlarının altında otlayan antiloplardan, en pahalı parşömenlere dönüşen sayfalar,

Asırlar geçse bile konuşulacak, aşkın ötesine geçecek bu masal için sabırsızlanıyordu..

Mavi Yıldırım